

Spørgsmaal, som staa i Forbindelse med Omsorgen for forsømte Børn. Jeg har tilladt mig sammen med andre Medlemmer at fremsætte Forslag derom i Fjor, men jeg har i Aar tilraadet flere af mine Medforlagsstillere ikke at gøre det. I Fjor havde vi ingen Justitsminister, men den nuværende Minister har ved tidligere Lejligheder vist, at han ikke har saa lidt Interesse for disse Spørgsmaal. Det forekommer mig derfor over for denne Sag naturligt at afvente, om ikke Ministeren har i Sinde at fremsætte Forslag paa dette Omraade, og først, naar det er tydeligt og klart, at saadant ikke er hans Ønske, da at fremsætte privat Forslag. Jeg er, som jeg tidligere har sagt, ikke nogen Ven af den private Lovgivningsvirksomhed, naar man kun kan stole paa, at Regeringen selv vil tage Initiativ. Selv om der nu ikke kommer noget ud af denne Sag, er Spørgsmaalet om vore Børnehjems Stilling en saadan Sag, som man ikke i Længden kan lade ligge. Jeg tænker her paa de to største Anstalter: Holsteinsminde og den Budde'ske Institution. Hvad Holsteinsminde angaar, har jeg haft Lejlighed til andetsteds at tage Ordet for, at uagtet denne Anstalt har en Patron, som hører til en ensidig religiøs Retning, og en Forstander, som hører til samme Retning, burde Kjøbenhavns Kommune dog se Tiden an og ikke opgive Forbindelsen. Det forekommer mig, at Forsorgen for forsømte Børn er en saa stor og smuk Sag, at vi skulde samle alle Kræfter om den og ikke tage for mange Partihensyn i den Sag. Imidlertid have Forholdene paa Holsteinsminde udviklet sig saa ensidigt, at det nu ikke længere blot er et Spørgsmaal, man kunde betragte som uvedkommende, nemlig om vedkommende Patrons og Forstanders private Meninger, men derimod et Spørgsmaal om, at Anstalten kommer ind paa et Spor, som vilde gøre det umuligt for Landets Kommuner og Staten at have med den at gøre. Saa have vi jo desuden Buddes Anstalt, det er sandt nok, men det beklagelige Ulykkestilfælde, der ramte Ludvig Budde i dette Aar i Hamborg, er et Maningstegn til, at vi maa tænke paa, hvad der skal blive af den store Anstalt, naar han om en Aarrække — den blive ikke alt for kort — ikke længere kan drive den. Her er der et Spørgsmaal, der forekommer mig at maatte tages op, om ikke snart det Tidspunkt er kommet, da Staten enten maa overtage disse Anstalter eller en af dem eller oprette sin egen Anstalt; jeg tror ikke, at det i Længden kan gaa udelukkende at

give Tilskud til private Anstalter, som man ikke har mere Indseende med end med de nu bestaaende. Jeg henleder ogsaa Finansudvalgets Opmærksomhed paa denne Sag.

Jeg ønsker endnu at gøre nogle Bemærkninger angaaende vore Statsbaner; jeg kan fatte mig noget kort derom, da jeg unægtelig er i det glædelige, maaske noget mærkelige Tilfælde, at jeg ikke er saa meget uenig med den højtærede Finansminister. Naar jeg ser paa Statsbanernes Budget for 1901—02, udviser det et forventet Overskud paa 1,940,000 Kr. Vi maa alle erkende, at dette er et ganske usselt Resultat, ganske utilladeligt ringe. Det plejer at gaa med vore Budgetter saaledes, at Regnskaberne komme til at se lidt bedre ud end Budgetterne, og saaledes vil det forhaabentlig ogsaa gaa med dette Regnskab; vi pleje, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) fremhævede, i vore Budgetter at sætte Indtægterne lavere og Udgifterne højere end rimeligt. Jeg kan give et ganske pudsigt Eksempel derpaa just paa det her foreliggende Omraade, som i øvrigt viser noget, jeg tidligere har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig den Mangel paa Samarbejde, der finder Sted, naar vor Finanslov bliver endelig gjort færdig. Naar man ser paa Statsbanernes Indtægtsside, staar der opført som Indtægt af Postbefordringen — altsaa hvad Postvæsenet betaler Jernbanen for Besørgelse af Posten — 800,000 Kr.; til disse 800,000 Kr. skulde svare en lignende Udgiftspost under Postvæsenet, det gør der ogsaa, men den er opført med 854,000 Kr., altsaa end ikke under det samme Ministerium finder der et saadant Samarbejde Sted — begge to Budgetter høre under Ministeriet for offentlige Arbejder — at Summerne komme til at passe. To Indtægts- og Udgiftsposter, som ere rent Versurposter, ere forskellige paa de to Budgetter; i øvrigt er Forskellen i den sædvanlige Retning, saaledes at man under Indtægterne har sat Beløbet lavere, under Udgifterne højere. Men selv om man opnaaede et lidt bedre Resultat, f. Eks. et lignende som i det sidst aflagte Statsregnskab, 2,600,000 Kr., vil ogsaa dette være et ganske utilfredsstillende Resultat; det er næsten ikke Umagen værd at gøre opmærksom derpaa, men jeg finder dog ogsaa i Aar at maatte gøre opmærksom paa, at hvis man vil undersøge, hvor stort et Procentudbytte man har af vore Statsbaner, maa man ansætte den Sum, for hvilken vore Statsbaneanlæg staa opførte,